

Sygn. akt IV CSK 215/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa T. Z. i X. Y.
przeciwko [...] Bankowi [...] SA w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powodowie T. Z. i X. Y. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 października 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparli na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa - wskazanych w skardze - budzących, zdaniem skarżących, poważne wątpliwości. Pomijając, że skarżący utożsamili ze sobą wskazane wyżej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, to należy wskazać, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - odwołujące się do jednostkowych orzeczeń Sądu Najwyższego i pomijające dorobek judykatury i nauki prawa dotyczący regulacji zawartej w art. 207 § 3 k.p.c. przed jego nowelizacją, jak również ustalenie Sądu drugiej instancji co do treści postanowienia Sądu pierwszej instancji o wyznaczeniu terminu do przedstawienia dowodów - nie wykazuje, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne albo istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]